

PUBLIC ADMINISTRATION IN NATIONAL SECURITY AND PROTECTION OF PUBLIC ORDER

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-121-3-24>

УДОСКОНАЛЕННЯ НАПРЯМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ТА РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТЕРИТОРІЇ

Геворкян А. Ю.

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародного бізнесу та фінансів
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»
м. Харків, Україна*

Державне управління соціально-економічним розвитком території та розробка відповідних стратегій повинні спиратися на надійну інформаційну основу. Для цього потрібне створення ефективної системи інформаційного забезпечення управлінських рішень, що забезпечує оперативний моніторинг стану мінливого економічного середовища, визначення стратегічних і тактичних завдань з управління економічними процесами на територіальному та місцевому рівні, що стане основою для зміцнення економічної безпеки країни. Вирішення цієї проблеми можливе тільки за рахунок формування і реалізації ефективної інформаційної політики, що дозволить не тільки перейти до моделі прискореної інформатизації територій країни, а й скоротити «цифрову нерівність» сучасного інформаційного суспільства [1].

Основні положення державної інформаційної політики (правова і методична база, забезпечення безпеки інформаційних ресурсів, фінансова і кадрова складові) повинні створюватися на загальнодержавному рівні, але з урахуванням специфічних особливостей соціально-економічного розвитку територій.

Слід відзначити, що інформаційна політика, яка створюється на державному рівні, має великий вплив на усі аспекти соціально-економічного розвитку країни, а також є основною зміцнення економічної безпеки [2]. Саме вона бере участь у реалізації

інформаційних процесів, тому основою її ефективного функціонування є процес державного регулювання та управління.

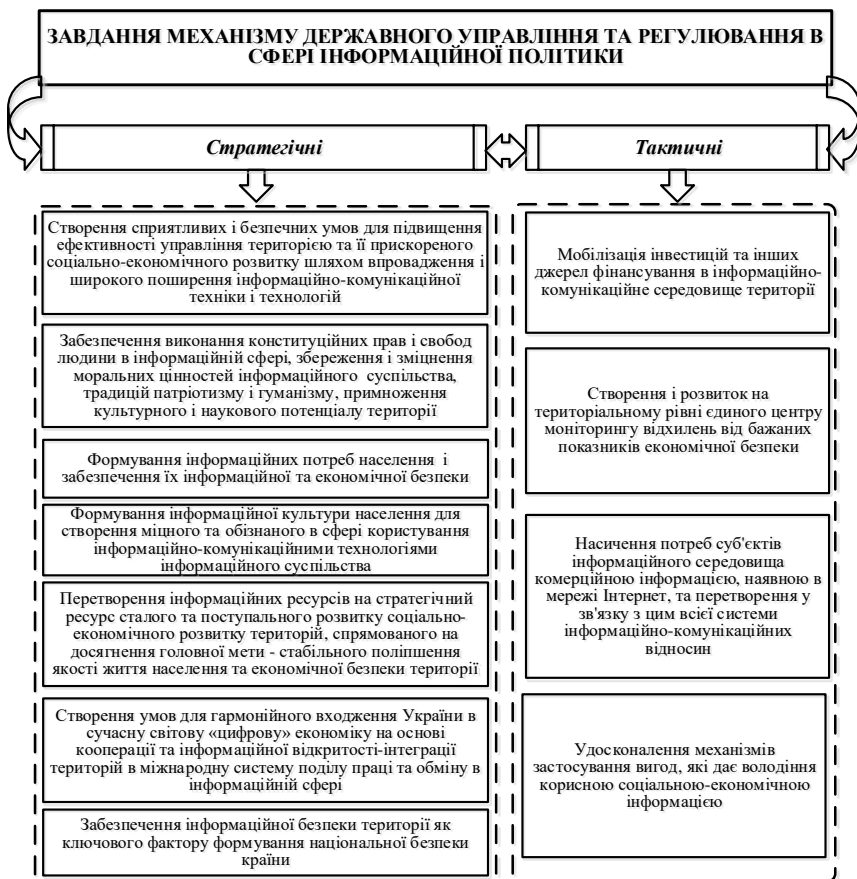
Отже, оптимізація політики у сфері застосування та користування інформаційно-комунікаційними технологіями держави відіграє провідну роль у скороченні актуальної зараз проблеми для України – просторової диференціації розвитку територій. Саме в ході інформаційних процесів забезпечуються динамічні, структурні та організаційні зміни життя сучасного інформаційного суспільства.

Узагальнивши наукові праці [3-7], можна дійти висновку, що під інформаційною політикою розуміється комплекс взаємопов'язаних заходів у всіх сферах народного господарства, спрямований на широкомасштабне використання інформаційно-комунікаційних технологій із завданням підвищення результативності застосування інформації і знань для управління та задоволення інформаційних потреб суб'єктів цього процесу, а також створення передумов для сталого економічного зростання на засадах зміцнення економічної безпеки території.

Треба зазначити, що інформаційна політика реалізується як поетапне вирішення певних стратегічних і тактичних завдань, які наглядно проаналізовані на рис. 1.

Зазначимо, що тактичні інформаційні завдання (рис. 1), спрямовані на формування та реалізацію стратегії соціально-економічного розвитку. Вони періодично піддаються коригуванню в залежності від зміни обставин у інформаційно-комунікаційній сфері.

Для виконання вищеприведених завдань необхідні дієві і гнучкі механізми управління соціально-економічною життєдіяльністю як території в цілому, так й кожного члена інформаційного суспільства. При цьому у функціях управління інформатизацією розкривається роль регіональної та місцевої влади для організації та визначення напрямків інформаційної діяльності, впливу на досягнення стратегічних і тактичних завдань.

Рис. 1. Стратегічні і тактичні завдання механізму державного управління та регулювання в сфері інформаційної політики

Джерело: систематизовано автором на основі [4; б, с. 8–10]

Отже, узагальнивши проведене дослідження, запропоновано виділити сім взаємопов'язаних пропозицій щодо вдосконалення напрямів державного управління та регулювання у сфері інформаційної політики з метою зміцнення економічної безпеки території:

1. Удосконалення публічної діяльності органів державного, регіонального та місцевого управління на базі застосування сучасних інформаційно-комунікаційних технологій та шляхів їх захисту від внутрішніх та зовнішніх шкідливих і небезпечних чинників впливу.

2. Комплексне використання інформаційних та комунікаційних технологій у соціально-економічному розвитку територій (економіка, освіта, охорона здоров'я, системи соціального захисту населення, сфери культури, спорту тощо).

3. Модернізація механізмів розвитку інформаційно-комунікаційної інфраструктури для підвищення ефективності та захищеності надання публічних послуг.

4. Підготовка та підвищення кваліфікації державних і місцевих службовців у сфері інформаційних і комунікаційних технологій.

5. Сприяння використанню інформаційних та комунікаційних технологій у пріоритетних галузях економіки території (галузі житлово-комунального господарства, енергетики, туризму, сільського господарства тощо).

6. Створення умов розвитку вітчизняного конкурентоспроможного ринку інформаційно-комунікаційних технологій, послуг, продуктів.

7. Розробка освітніх програм, що сприяють підготовці фахівців у сфері інформаційно-комунікаційних технологій у вищих навчальних закладах країни як запорука успішності майбутніх реформ у цієї галузі.

Література:

1. Негодченко В. Основні напрями державної інформаційної політики в Україні. Підприємництво, господарство і право. 2016. № 4. С. 77–81.

2. Нестеряк Ю. В. Державна інформаційна політика України: теоретико-методологічні засади: монографія. Київ НАДУ, 2014. 592 с.

3. Рябоконт О. Державна інформаційна політика формування інформаційного суспільства: зарубіжний досвід. Наукові праці Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. 2016. Вип. 43. С. 97–114.

4. Саврук М. Проблеми інформаційної політики України в контексті забезпечення інформаційної безпеки. Вісник Львівського університету. Серія міжнародні відносини. 2017. Вип. 43. С. 172–184.

5. Пуцентейло П.Р., Гуменюк О.О. Цифрова економіка як новітній вектор реконструкції традиційної економіки. Інноваційна економіка. 2018. № 5-6 (75). С. 131–143.

6. Kuzmynchuk N., Kutsenko T., Strygul L., Terovanesova O., Klepikova S. Intellectual instrumental analysis in economic security management of the enterprises for countering raiding. Financial and credit activity: problems of theory and practice (Фінансово-кредитна діяльність: проблеми теорії та практики»). Львів: Університет банківської справи, 2021. Vol. 2. № 37(2021). С. 231–243. DOI: <https://doi.org/10.18371/fcaptr.v2i37.230242>.

7. Аванесова Н.Е., Мордовцев О. С., Сергієнко Ю. І. Теоретико-методичні засади ідентифікації та взаємозв'язку впливу дестабілізуючих факторів на економічну безпеку промислового підприємства. *Бізнес Інформ*. 2020. № 9. С. 20–28. URL: <https://doi.org/10.32983/2222-4459-2020-9-20-28> (дата звернення 05.01.2021).

8. Ткачук Т. Ю. Інформаційна безпека: сучасні підходи до визначення категорії. Актуальні питання публічного та приватного права. 2017. № 2 (16). С. 45–54.

9. Соколова Г.Б. Деякі аспекти розвитку цифрової економіки в Україні. *Економічний вісник Донбасу*. 2018. № 1(51). С. 92–96.

10. Золотар О.О. Досвід правового забезпечення інформаційної безпеки в країнах східного партнерства ЄС (Молдова, Грузія). *LEX PORTUS*. 2017. № 3 (5) С. 70–80.

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-121-3-25>

РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ СЕКТОРОМ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГІБРИДНОЇ ВІЙНИ З РОСІЙСЬКОЮ ФЕДЕРАЦІЄЮ

Дацюк А. В.

*кандидат політичних наук, асистент кафедри глобальної і національної безпеки Навчально-наукового інституту публічного управління і державної служби Київського національного університету імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Мета неоголошеної гібридної війни проти України, яку веде Російська Федерація, – не знищення противника, а управління ним шляхом дезорієнтації і дезорганізації населення і суб'єктів прийняття управлінських рішень, їх хибно-цільового програмування, дискредитації вищого політичного керівництва й інститутів державності. При цьому враховуються вразливості системи суспільних відносин на рівнях державного управління, сектору безпеки і оборони, політичної та економічної підсистем, інформаційного простору. Стимулюються і використовуються соціально-економічні, політичні, етнічні, релігійні протиріччя. **Результатом повинно стати спочатку втручання у систему публічного управління противника, а згодом і**